

27η Ιανουαρίου. Ημέρα επίσημα αφιερωμένη στη μνήμη των Εβραίων μαρτύρων και ηρώων του Ολοκαυτώματος.

Εκπρόσωποι όλων των αρχών του Ελληνικού κράτους αλλά και άλλων κρατών συγκεντρώθηκαν στον λιγών τετραγωνικών μέτρων χώρο του μνημείου για να αποδώσουν τιμές στα θύματα.

Η Ισραηλιτική Κοινότητα σύσσωμη έδωσε το παρόν και ήταν ο κύριος οργανωτής της εκδήλωσης. Και βέβαια το ολιγάριθμο σε δύναμη σχολείο μας ήταν κι αυτό εκεί.

Τα παιδιά μας γνώριζαν πολύ καλά για ποιο λόγο βρίσκονταν εκεί. Οχι μόνο, γιατί άκουσαν κάποια πράγματα, λόγω της ημέρας, ούτε λόγω της επίσκεψης, που είχε προηγηθεί, στην έκθεση του Μεγάρου Μουσικής, αλλά γιατί ξέρουν, γιατί βιώνουν, γιατί αισθάνονται συνεχιστές των ανθρώπων που κάποτε έζησαν, περπάτησαν, δραστηριοποιήθηκαν, έφυγαν και δεν ξαναγύρισαν στον τόπο τους.

Βρέθηκαν ανάμεσα στο μνημείο και το βήμα από το οποίο εκφωνήθηκαν λόγοι από επίσημα χείλη. Βρέθηκαν πίσω από το φράγμα των τηλεοπτικών συνεργείων και των φωτογράφων, στριμώχθηκαν και σπρώχθηκαν προς διευκόλυνση της απαθανάτισης των αρχών και αναρωτιόνταν τι γίνεται. Στάθηκαν υπομονετικά, υπερβαίνοντας τα παιδιά τον εαυτό τους και προσπαθώντας να καταλάβουν τις ενέργειες των μεγάλων. Και περίμεναν τη δική τους στιγμή, για να τιμήσουν, όπως αυτά νιώθουν και ξέρουν να το κάνουν.

Σίγησαν κάποτε τα μεγάφωνα, αποχώρησαν οι επίσημοι, εξαφανίστηκαν τα συνεργεία της Τ.Υ. Ήρθε η ώρα τους. Και ήταν πράγματι μια συγκινητική στιγμή. Τα μικρά βοηθούμενα από τα μεγαλύτερα περικύκλωσαν το μνημείο με την αλυσίδα των ζωγραφικών τους έργων. Έργα που φιλοτέχνησαν απλόχερα, τα ένωσαν μεταξύ τους με σπάγγο και αποτέλεσαν το δικό τους στεφάνι τιμής. Και ήταν χαρούμενα γι' αυτό που έκαναν. Και νοιάζονταν να είναι όμορφα τοποθετημένα και τα καμάρωναν. Και γνώριζαν, γιατί το έκαναν. Το γνώριζαν όμως μόνο αυτά και ίσως λίγα άλλα μάτια, γιατί οι επίσημοι είχαν φύγει και τα τηλεοπτικά συνεργεία μάλλον δεν ασχολήθηκαν με τους επιγόνους.